

V půlce července jsme se s tetou Káťou vydali do Teplé u Třebenic na 5 dní pod stan. Někteří z nás tam už byli a moc se těšili, ostatní byli napjatí, co nás čeká. Kluci postavili stany, Viktorka s tetou uvařila oběd, a potom jsme museli povinně koukat na pohádku „Lotrando a Zubejda“. Nechtělo se nám, radši bychom litali venku, ale teta trvala na svém. Až v noci a další dny jsme pochopili, proč – celý náš pobyt se nesl v duchu této pohádky. Večer jsme se prošli po blízkém okolí, pomohli shrabat a vidlemi naložit trávu pro místní krávu, očesali pár letních jablek (samozřejmě skončila hned v bříšku), a pak hajdy na kutě. Sotva jsme začali usínat, ozvala se známá písnička „Pod dubem, za dubem, tam si na tě počíváme...“ Přiběhla teta, že prý viděla jít kolem bandu loupežníků na lup a že jejich poklad tak asi zůstal nechráněn a že ho půjdeme najít. Moc se nám nechtělo z vyhrátých spacáků do chladné tmy, ale najít loupežnický poklad? To by bylo něco! Vydali jsme se tedy po stopách loupežníků a u nedaleké tůňky našli zlatou cihlu plnou bonbonů.

Druhý den lilo jako z konve, tak nás teta nechala pořádně vyspat. Společnými silami jsme připravili výborný oběd a pak se vydali aspoň do Muzea českého granátu v Třebenicích, kde jsme si prohlédli, jak se těžil granát, historii Třebenic a šperky z českého granátu. Největším překvapením pro nás ale bylo, že jsme si kousek od muzea mohli sami pár granátů najít. A byli jsme úspěšní! Cestou nás provázal opět Lotrando a Zubejda, protože jsme si museli vymyslet vlastní „pokřik“ na slovo *teta* (jako bylo ve filmu „Sultán Solimán, vládce náš, slunce naše jasné“). Dalo nám to pěkně zabrat. A už cestou zpátky si nás teta testovala, jak nám to jde. Nejlepší byla Viktorka (a musíme přiznat, že za to až do konce pobytu sklízela nejvíc odměn). Večer jsme si zahráli badminton a natrhali rybíz, abychom si mohli upéct nejlepší rybízovou buchtu pod sluncem. Pak se ještě rychle podívat na západ slunce a hajdy na kutě. Druhý den nás přece čekal výlet na hrad Košťálov.

A jak by se dal popsat výstup na hrad? Bláto, bláto, šnek, bláto, bláto, šnek, bláto. Soutěž v hledání turistických značek, ztráta značení a houbařský ráj. Těch hub, co tam bylo! A malin, jahod, a ostružin! Mňam. Pod samým vrcholem jsme už mohli jít pouze po cestách, protože Košťálov je přírodní památkou. Na vrcholu se nám skýtal nádherný výhled. Mohli jsme jen obdivovat. Ukazovali jsme si, kde bydlíme, kde jsme už byli, kam bychom mohli vyrazit příště. Nad hlavou nám létala kánata a Míša našel slepýše. Na závěr jsme ještě každý zkusili najít co nejvíce slov začínajících na „Dr.“ (má Dr., je doktor!), a potom jsme svižně v rytmu loupežnické písně vykročili směr Sutom. Teta zkoušela Viktorku, která tam byla před rokem, jestli nás zvládne dovést k rybníku a na Skalku. Zvládla. A úplně úplně sama. Domů jsme pak došli přes Vlastislav. Upekli si báječnou pizzu, Míša vyrazil s Pepou na houby, a my na zeď stodoly. Když se totiž stavěla, přidávala se do malty místní zemina, takže se tam ještě teď dají najít české granáty :-). Pak už nás čekal jen turnaj v badmintonu a další nádherný západ slunce.

Ve čtvrtek jsme se rozhodli zůstat doma. Chtěli jsme si taky užít krásy a pohody místa, kde jsme bydleli. Nejvíc nás lákalo zahradní jezírko s lodičkou a lekníny, houpačka a lenošení v trávě. Pomohli jsme na zahradě nasbírat okurky a soutěžili o nejhezčí obrázkovou knihu kupce z Vimperka nebo o to, kdo sežene nejmenší skleničku (podle písně Mniši). Odpoledne nás čekalo překvapení – slavili jsme Míšovy a Viktorčiny narozeniny! Teda překvapení ... – Viktorka věděla, že budeme slavit Míšovy narozeniny; Míša věděl, že budeme slavit ty Viktorčiny. Oba tetě potají pomáhali připravit dort a zabalit dárky pro toho druhého. Jaké pak bylo překvapení, když dorty byly dva! Měli byste je vidět. Byli kouzelní. Po oslavě jsme připravili ohniště a dřevo na večerní táborák. Pak jsme dostali čas vymyslet si pantomimu. Večer u ohně ostatní podle ní hádali, z jaké země je naše poselstvo. A taky jsme si museli připravit povídání o muzeu v Třebenicích, ale nesměli jsme používat některá slova (například granát, český, šperky...). No, připadali jsme si opravdu jako obchodník s bižuterií, kterého mniši v Lotrandovi a Zubejdě také neustále opravovali. Ale hlavně jsme se dobře bavili. Zahráli jsme si ještě jednu krátkou loupežnickou noční hru, pozorovali netopýry, a pak dobrou noc. Někteří z nás ten den spali poprvé v životě pod širákem. Těch hvězd nad hlavou!

Poslední den nám teta zpestřila několika dalšími hrami na motivy Lotranda a Zubejdy, a pak už jen zbořit stany a balit. Domů se nám nechtělo. Ale moc nás potěšilo, že teta řekla, že jsme byli hodní, že je na nás strašně moc hrdá, a slíbila, že příští rok pojedeme zas. Hurrááááá!!!!